

De Meerboei

Maandblad van de Verenigde Doopsgezinde Gemeente IJmond

13^e jaargang nr. 6
20 oktober 2022

KERKDIENTEN

Beverwijk, Meerstraat 62, aanvang 10.00 uur

23	okt	10.00	Ds. J. Klanderman Organist: Ronald Molenaar
30	okt	10.00	Justina Oosters: Zangdienst
13	nov	10.00	Ds. J. Kubacki: Gedachtenis dienst Met enigheidsviering Organist: Hans Kelder
27	nov	10.00	Ds. J. Klanderman Pianist: Justina Oosters
11	dec	10.00	Zr. B. Jonker-Voort Organist: Marco Bij de Vaate

AGENDA

Wo	26	okt	17.30	70+ maaltijd U dient zich hiervoor wel op te geven bij Zr. Hermien Fictoor: 0251 – 23 42 47 of Zr. Justina Oosters: 06 - 24 12 97 97
Wo	30	nov	17.30	70+ maaltijd U dient zich hiervoor wel op te geven bij Zr. Hermien Fictoor: 0251 – 23 42 47 of Zr. Justina Oosters: 06 - 24 12 97 97

Verjaardagen

02 december	Br. D.N. Heyhoff	95 jaar
10 december	Zr. J.H.J. Docter-de Vries	82 jaar
14 december	Zr. L.M. Klanderman-van Dam	77 jaar
Van harte geluk gewenst en een gezellige verjaardag toegewenst.		

THIN PLACES

Thin places, zo heten ze in Ierland of Schotland. Plekken waar je het gevoel hebt dat het spirituele dichterbij is dan elders. Alsof de scheidingslaag die normaal te ervaren is tussen de geestelijke werkelijkheid en de aardse zo dun is dat opeens de hemel de aarde raakt. Zelf moet ik in dit verband aan de eerste keer denken dat ik onze vermaning zag. Ik zie mezelf nog staan, kijkend naar het beeld van de Witte Christus, waarop je de weerkaatsing van verkleurde lichtstralen kon zien die door de gebrandschilderde ramen naar binnen vielen. Het was een verrassend, wonderlijk schouwspel. Op zo'n moment kun je uiteraard proberen jezelf eraan te herinneren dat wij, doopsgezinden, niet zoiets kennen als een bijzonder heilige plaats, maar dat verandert nog steeds niets aan het feit dat hier hemel en aarde elkaar raken: althans in jouw beleving.

Ja, er zijn van die plekken en die momenten. *Thin moments* zou je ze kunnen noemen of *thin times*. Eveline, een vrijeschooljuf die in Duitsland leeft, schrijft op haar website:

Lang geleden toen men nog dichterbij de natuur leefde, voelden de mensen dat tijdens de nevelige tijd rondom het begin van november de geestelijke wereld bijna tastbaar dichtbij was bij het aardse bestaan. Omringt door de goede geesten, herdacht men op de kerkhoven de dierbaren met kaarslicht en uitgeholde vruchten van de rijke oogst. Ondanks dat de geestelijke wereld voor menig van ons geen vanzelfsprekendheid meer is, willen ook wij stil staan bij hen die niet meer tastbaar bij ons kunnen zijn. Met onze liefdevolle gedachten, met het branden van kaarsjes, het vrolijk ophalen van herinneringen en bij het bekijken van foto's, kunnen onze dierbaren weer dichtbij zijn en in ons voortleven.

En weer komt een herinnering bij me op: van een jaar geleden. Eigenlijk was het te gek voor woorden. We hadden al een paar dagen in de Oekra-

ïense Karpaten doorgebracht toen we op het idee kwamen om de rest van onze verlate vakantie op een heel andere plek door te brengen: in het voormalige Pruisen, in het dorpje Pilawki (Pillauken) waar ik als kind bijna elke zomer had doorgebracht. Pilawki ligt in de buurt van de stad Ostroda (Osterode) in het historische Oberland, slechts enkele tientallen kilometers van de plaatsen die ooit door doperse kolonisten bewoond werden, waaronder mijn voorouders. Ik voelde gewoon om een of andere reden dat ik daar weer moest zijn: op deze, voor mij in dubbele zin historische plek omdat die zowel met mijn familiegeschiedenis als met de herinnering aan mijn eigen kindertijd verbonden was. Maar de afstand tussen Transkarpatië en die regio is... bijna 900 km. De vakantie was bijna voorbij, ik moest terug naar Nederland, maar die behoefte was zo sterk dat ik Lukasz overhaalde erheen te gaan. En dat deden we dan ook. We kwamen laat in de avond aan en de volgende ochtend was ik al gaan wandelen langs het meer. Het was toen dat ik de foto nam die op de omslag van dit nummer staat. Het is net een illustratie bij dit gedicht van de middeleeuwse Perzische dichter en mysticus Roemi:

*De ochtendbries heeft geheimen
en wil ze kwijt aan jou.
Val niet weer in slaap.
Vraag wat je werkelijk wilt.
Val niet weer in slaap.*

*Mensen lopen in en uit
over de drempel
waar twee werelden
elkaar raken.
Daar is het gat van de deur,
Hij staat open voor jou.
Val niet weer in slaap.*

Nu we deze *thin time* van het najaar weer ingaan, denk ik dat de komende gedachtenis van onze doden, die in ons voortleven, een bijzondere invulling kan krijgen als we die als een gelegenheid zien om ons af te vragen wat we werkelijk willen en wat zin geeft aan ons leven, onze keuzes, ons doen en laten. Want deze zin overstijgt altijd ons korte leven, gaat voorbij de grenzen ervan en reikt tot wat wij eeuwigheid noemen. Maar

om dit te ontdekken moet je, je eigen open deur vinden op de plek *waar twee werelden elkaar raken*, je eigen 'Witte Christus' overgoten met gekleurd licht, je eigen 'heilige plaats', je eigen toegang tot de realiteit die onze dagelijkse werkelijkheid overstijgt. En dat wens ik ons allen toe: vooral juist in deze bange en onrustige wereldtijd.

Jarek Kubacki

BIJ DE DIENSTEN/WAT GEWEEST IS

14 augustus: ds Jarek Kubacki begon met de vraag “Gaaf de kerk eigenlijk over God en ons geloof erin en zijn woorden als geloven, God, schep- per, enz. echt zo belangrijk?”. Maar als religie gaat over dingen die belangrijk zijn in het leven van de mens, dan zijn woorden daarvoor niet zo belangrijk.

Welke religie je ook toegewijd bent, de vraag naar de mens moet je centrale vraag zijn. Denk aan de woorden van Jezus: wie onder u groot zal willen worden, die zal moeten dienen.

Met een alternatief Onze Vader besloot hij de dienst.

28 augustus: broeder Anne de Jong had als thema: te Gast. Hij was immers hier als gastpredikant. Met de lezingen illustreerde hij het thema: Deut. 24:17-22 over de rechten van vreemdelingen en wezen, die je hoorde te eerbiedigen en met die uit Lucas 14:1, 7-14: Jezus te gast bij een vooraanstaande Farizeeër. Hij ziet dat de genodigden de beste plaatsen voor zichzelf uitkiezen. Maar waarom geen armen, blinden en kreupelen uitnodigen? Die kunnen weliswaar voor u niets terug doen, maar het zal u vergoed worden bij de opstanding van de rechtvaardigen.

Met lied 990 beaamden we deze woorden: De laatsten worden de eersten.

11 september: ds. Jarek Kubacki opende het nieuwe seizoen met het watterritueel.

Puck Frerichs schreef het volgende stukje:

“Een kleine overdenking bij het watterritueel in de dienst van 11 september 2022.

Ik weet niet meer precies hoe vaak wij nu al het z.g. Watterritueel hebben uitgevoerd. Ieder jaar namen wij vanaf onze vakantie bestemming een flesje water mee.

Ons mooiste flesje water was afkomstig uit Polen. Aan een strandje aan de oever van het Haff bij Frombork heb ik een flesje water gevuld afkomstig uit de Oostzee, denkend aan wat voor gruwelijke taferelen zich hier aan het einde van de Tweede Wereldoorlog hebben afgespeeld...

Nu dus een flesje water uit het vijvertje op ons balkon. Gewoon thuis... vierhoog. De reden dat er dit jaar geen vakantie inzat zal zo langzamerhand wel bekend zijn. Op een fiets stappen kan grote gevolgen met zich meebrengen.

In deze tijd zouden heel veel mensen graag met ons willen ruilen. Gewoon, beschermd door je eigen thuis een flesje water te kunnen tappen uit een vijvertje op je zonnige balkon. “

Ik wacht tot het ware idealisme in ons naar boven komt. D.w.z. een bereidheid om offers te brengen voor een nobele zaak, om je ego op te offeren voor een rechtvaardiger en schonere wereld.

Met deze woorden van een bekende Poolse regisseur, Krzysztof Zanussi, leidde Jarek zijn overdenking in. Hij ontdekte dat het nu nog steeds actueel is: we wachten nog steeds op zo'n wereld.

De vraag is: waar leven we voor, welk verhaal willen we vertellen in en met ons leven. Waar zouden we onze privébelangen aan ondergeschikt willen maken?

Jezus zegt: *zoek eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid* en Hij vergelijkt dit Koninkrijk met een schat, die diep in de aarde verborgen ligt.

Ds. Kubacki zegt dat wij die schat vandaag bij ons hebben: water.... De zrs. Docter, Vegter en Frerichs vertelden in het kort waar het water uit hun flesje getapt was.

Ds Kubacki had echt mineraalwater mee: Poljana Kvasowa, uit de diepten van de aarde, afkomstig van onder oeroude rotsen.

Het zet je tot nadenken....

25 september: De Vredesdienst was dit jaar een hele speciale dienst. Pavel Luvashkan, een Lutherse predikant uit Letland, kwam ons bezoeken. Ds. Kubacki, die in Alkmaar zou voorgaan, had met ds. Klanderman geruild. Het werd dus weer een meertalige dienst. Behalve onze gast waren er ook weer Oekraïners met kinderen in de dienst en zelfs een groepje uit Purmerend. De kinderen hadden hun eigen inbreng met liedjes en pianospel. Al

met al een propvolle dienst: Pavel deed de preek in het Russisch en Jarek vertaalde. Kern was het belang van de dialoog tussen culturen. Ook in de bijbel vind je dat terug: Jezus gebruikt op bezoek bij de Farizeeërs hun wereldbeelden en maakt duidelijk dat de weg van God volgen is wat je kan redden. Daarbij zijn drie dingen belangrijk: aandacht voor elkaar hebben, de eeuwige dimensie van leven en baseer je geloof niet op wonderen, maar op het woord.

Pas dat toe in het hier en nu.

Een interessante preek, maar een eind eraan breien bleek moeilijk en er volgde nog een heel middagprogramma! Zie daarvoor het aparte verslagje.

9 oktober: Ds. Jarek Kubacki had als thema: *Uw vrede wint de strijd*. Hij had als lezing 1 Kor. 15:22-28 en woorden van de Chileense dichter Pablo Neruda: *En dan komt de dag dat wij licht en water, aarde en mens bevrijden. Dan komt de dag, dan zal het zijn: alles, voor allen*. Dit kun je een “witte droom” noemen en een mens kan niet zonder. Net zo min als “de zwarte droom”, een doemscenario. Dat kan een persoonlijk doemscenario of bv een kernoorlog. Die vrees bestaat in het huidige Europa, dat toch een vreedzaam continent dacht te zijn. Zijn we naïef te denken dat de mens en de wereld veranderd zouden zijn, of ongeneeslijke optimisten? Volgens pessimisten is de mens onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. We kunnen niet anders dan een levend teken zijn en hopen, denken dat de vrede de strijd wint.

SAMEN ETEN, JA GEZELLIG!

Samen een maaltijd gebruiken verbindt mensen, dat is een bestaand gegeven. Een mooi voorbeeld hiervan is de 70+ maaltijd die door een paar leden al jaren wordt verzorgd. Corona heeft ook voor de trouwe bezoekers van deze maaltijd roet in het eten gegooid. Maar het is allemaal weer ten goede gekeerd en er wordt weer lustig gegeten, gedronken en gepraat. Bovendien stijgt het aantal bezoekers aan de maandelijkse maaltijden gestaag.

De kerkenraad kreeg, mede door het succes van de 70+ maaltijd, het volgende idee. Kunnen we misschien ook iets doen voor de trouwe bezoekers van onze zondagochtend diensten, leden die vaak op het vervoer met taxi-

busjes zijn aangewezen. Vroeg, heel vroeg opstaan, vroeg op pad en vroeg in de kerk... om dan na de dienst nauwelijks de tijd hebbende een kop koffie met een koekje te nuttigen omdat “het busje wacht”. Ik heb wel eens een zuster met een koekje in de hand naar het busje zien stappen...

Wij kunnen ons indenken dat, dat ook deze leden graag eens rustig willen bijpraten zonder steeds op hun horloge of naar het hek aan de straat te moeten kijken. Lekker bijpraten bij een kop soep en een broodje dat je in alle rust kan opeten.

Hoe zou het zijn om op iedere 2^e zondag van de maand gezamenlijk te lunchen? We willen dat graag uitproberen en te starten op **zondag 27 november** (1^e Advent en dit keer eenmaal 4^e van de maand) na de dienst waar in ds. Klanderman voor zal gaan. De daaropvolgende lunch is dan op **11 december**. Het zou fijn zijn dat, als u interesse heeft en aan deze lunchbijeenkomsten deel wilt nemen, om van tevoren u op te geven bij zr. Hermien Fictoor. Wij weten dan op hoeveel personen wij mogen rekenen.

Wij hopen dat deze lunchbijeenkomsten door veel van onze leden bezocht zullen worden.

*Namens de kerkenraad,
Puck Frerichs*

PAVEL LUVASHKAN: NIET ALLEEN WOORDEN,

MAAR OOK DADEN

Pavel, een Lutherse predikant uit Riga, Letland, een land met 2 miljoen inwoners, vertelt wat zijn land heeft moeten doormaken: 50 jaar Sovjet Unie met zgn filterkampen (waar je Russische sympathieën moest hebben om te overleven) en de pogrom in de Duitse tijd. Die achtergrond verklaart waarom men in Letland zich wil inzetten voor Oekraïne. Er zijn momenteel veel Oekraïense vluchtelingen in het land, waarvoor veel activiteiten zijn ontplooid, ook door de kleine, Russisch-sprekende, Lutherse kerk. Pavel had al 10 jaar projecten lopen in Oekraïne en kon niet geloven dat het er nu oorlog is.

De hulp bestaat nu uit het ophalen van vluchtelingen aan de grens, samen met andere kerken. Via steun van o.a. de ADS en de IRF voor brandstof

kunnen er (vooral) gehandicapt en zieken geholpen worden, eerst naar Lviv en dan naar Krakau. Ook baptisten broeders en mensen uit Finland doen daar aan mee, o.a. door mensen uit bezet gebied te halen. Er is voor 20 ton aan hulpgoederen naar Marioepol gebracht, tot aan de frontlijn. Nu is de situatie daar gekeerd, nu is er voor de mensen niets om naar terug te keren. Ook een Duitse organisatie helpt te zoeken naar mogelijkheden om mensen, ook zij die gedeporteerd zijn, daar eruit te krijgen. De route loopt nu van Marioepol via de Donbas en Rusland naar de grens van Letland. Daar kunnen ze worden opgevangen of met een schip naar Duitsland gebracht worden.

Waarom zo veel hulp van Letten? Letten waren in het verleden ook vluchteling, dus willen ze nu juist andere vluchtelingen helpen. Ze hopen erop dat men in Rusland wakker wordt, dat er een rechtvaardige vrede kan komen.

Lucy Klanderman

COLLECTEROOSTER

23 oktober	Vluchtelingenwerk Nederland
30 oktober	Voedselbank IJmond
13 november	Gemeenteopbouw
27 november	Stichting Exodus
11 december	Stichting Schuldhulpmaatje IJmond

